

RESSÒ DE LA PARAULA

El cos

A més del descans en si, hi ha altres assumptes que centren la nostra atenció aquests dies de vacances. Un d'ells, més important del que sembla, és la qüestió del nostre cos.

Durant les vacances accentuem l'atenció al nostre cos. En l'àmbit de la publicitat trobem abundants missatges de productes i empreses que ofereixen als clients «un adequat tractament per tenir el cos desitjat en aquestes vacances». Se suposa que les vacances són temps d'exhibició del cos i, per tant, hom ha d'aconseguir la silueta física que doni la millor imatge. D'altra banda, és habitual entre les activitats vacacionals la pràctica de l'esport, que té tants valors per a la salut física i espiritual. Tenim a més en compte el gaudi del menjar i la beguda en contextos de festa i de trobada entre amics...

Cuidar el nostre cos és fins i tot un deure moral. Tanmateix, algunes veus han denunciat «culte (idolàtric) del cos». Es parla d'un excés de remirament del físic, d'explotació comercial, fins i tot d'obsessions malaltisses i de psicopatologies diverses...

És el moment d'escoltar la veu que aixeca l'Església a favor del cos humà. Per a alguns aquesta veu pot resultar estranya o nova. Malgrat tanta doctrina i tant d'escrit durant la segona meitat del segle passat fins avui a favor d'una visió positiva del cos humà, basada en la Revelació cristiana, encara avui segueix vigent l'opinió que els creients menyspreem el cos o el considerem solament com a font de pecat, com quelcom que s'ha de reprimir

i negar. No han estat suficients els profunds i lluminosos ensenyaments de sant Joan Pau II i del papa Benet XVI sobre la relació estreta entre l'amor humà i el cos per desfer aquests prejudicis.

Sabem que per alguna raó Déu ens va crear «corporals». Que Jesús no va ser un àngel, no va ser esperit pur, sinó que va tenir un cos com el nostre...

El que passa és que des de l'Església s'ha vist que un dels problemes més greus que actualment afecten la nostra civilització és la separació (el dualisme) entre el que un és —la seva llibertat, la seva intel·ligència, els seus valors— i el seu cos. Avui existeix una nova separació de cos i esperit: el cos és igualment menystingut en el sentit de quedar reduït a pur objecte, a una «cosa» que puc utilitzar, un mer instrument de la pròpia voluntat.

Efectivament, el cos i l'esperit en la persona tenen les seves pròpies lleis. El cos és aparença,

l'esperit realitat interior. Un somriure pot manifestar amabilitat, però també pot obeir a una voluntat de seduir interessadament. Juguem amb la imatge física, encara que per dins siguem molt diferents o apreciem la persona per la seva aparença, oblidant el seu autèntic valor...

El gran missatge que l'Església vol transmetre és que «el meu cos forma part inseparable del meu jo íntim, de la meua persona; jo sóc també el meu cos, el meu cos és personal, el que faig amb el meu cos i el que succeeix en ell forma part de la meua dignitat, la meua responsabilitat, la meua vida com a persona». Així mateix, que el meu esperit, on resideix el que realment sóc i valc, es transparenta en el meu cos i es comunica autènticament a través d'ell amb els altres.

Aquest principi ens porta a conclusions revolucionàries i «políticament poc correctes». Què significa «qualitat de vida» o «estat de benestar»? en què consisteix la bellesa de la persona?, quin sentit té la relació eròtica sexual?, hi ha cossos malalts o persones malaltes?, descansa el cos o la persona?, quin valor té l'esport?...

Aquell culte idolàtric del cos no és més que una manifestació de la idolatria d'un mateix. Però ja sabem que aquest camí solament condueix a la destrucció de si mateix i del món i, per tant, a l'amargor i al buit de mort.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu
de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

L'amor als dolents i als enemics

Un dels aspectes decisius de la nostra vida humana és la relació amb els altres. I és aquí on hi ha un dels punts centrals del missatge cristià; l'Evangeli parla d'estimar-nos com a germans, fills tots del mateix Pare del cel. El missatge de l'amor fratern és una de les aportacions més centrals i més decisives de Jesús a la nostra vida ètica humana.

El missatge de l'amor es fa difícil quan els altres són dolents, o enemics, o perillosos. Estem evocant els conflictes més greus de la convivència humana: els responsables

de les guerres i les violacions, els qui trafiquen amb persones, els corruptes, els qui roben, els qui cometen injustícies, els qui calumniem per interessos personals, els qui han trencat relacions familiars... Jesús eixampla el seu missatge fins a aquestes situacions límit: «Doncs jo us dic: no us hi torneu contra els qui us fa mal...»; «doncs jo us dic: estimeu els vostres enemics...» (Mt 5,38-47).

L'amor als enemics és un dels accents propis del missatge evangèlic. Això fa que l'amor als dolents i enemics s'entengui com una mena de mania o obsessió cristiana. El que

passa és que Jesús entra en un tema que normalment no es planteja. En els nostres ambients culturals hom parla de la pau, la solidaritat i la justícia, però poques vegades es planteja la relació humanitzadora i positiva amb l'enemic o el qui fa mal. Jesús té la valentia d'afrontar un tema tan delicat, i eixampla l'actitud de l'amor també als indesitjables i als injustos.

Cal participar de l'Esperit del Senyor Jesús per entendre i viure la seva Paraula. Per això nosaltres com a cristians tenim la missió d'aprofundir el sentit i les raons d'un missatge

tan sorprenent que avui encara resulta incomprendible. I ho hem de fer no només per fidelitat cristiana sinó per ajudar a avançar en el progrés ètic de la humanitat. Tots, cristians i no cristians, estem a la recerca de la vida veritable, la que correspon a la nostra dignitat i missió humana. Tenim tots la tasca d'aprofundir el sentit del missatge cristià, que té la força de plantejar l'actitud veritablement humana davant els injustos i els qui fan mal, i parla d'estimar-los.

Mn. Gaspar Mora
Professor emèrit de la FTC

ECO DE LA PALABRA

El cuerpo

Además del descanso en sí, hay otros asuntos que centran nuestra atención estos días de vacaciones. Uno de ellos, más importante de lo que parece, es la cuestión de nuestro cuerpo.

En vacaciones acentuamos la atención a nuestro cuerpo. En el ámbito de la publicidad encontramos abundantes mensajes de productos y empresas que ofrecen a los clientes «un adecuado tratamiento para tener el cuerpo deseado en estas vacaciones». Se supone que las vacaciones son tiempo de exhibición del cuerpo y, por tanto, uno ha de conseguir la silueta física que dé la mejor imagen. Por otra parte, es habitual entre las actividades vacacionales la práctica del deporte, que encierra tantos valores para la salud física y espiritual. Tenemos además en cuenta el disfrute de la comida y la bebida en contextos de fiesta y de encuentro entre amigos...

Cuidar nuestro cuerpo es incluso un deber moral. Sin embargo, algunas voces han denunciado «culto (idolátrico) del cuerpo». Se habla de un exceso de cuidado físico, de explotación comercial, incluso de obsesiones enfermizas y de psicopatologías diversas...

Es el momento de escuchar la voz que levanta la Iglesia a favor del cuerpo humano. Para algunos esta voz puede resultar extraña o novedosa. A pesar de tanta doctrina y tanto escrito durante la segunda mitad del siglo pasado hasta hoy a favor de una visión positiva del cuerpo humano, basada en la Revelación cristiana, todavía hoy sigue vigente la opinión de que los creyentes despreciamos el cuerpo o lo consideramos sólo como fuente de pecado, como algo que se debe reprimir y negar. No han sido suficientes las profundas y luminosas enseñanzas de san Juan Pablo II y del papa Benedicto XVI sobre la relación estrecha entre el amor humano y el cuerpo para deshacer esos prejuicios.

Sabemos que por alguna razón Dios nos creó «corporales». Jesús no fue un ángel, no fue espíritu puro, sino que tuvo un cuerpo como el nuestro...

Lo que ocurre es que desde la Iglesia se ha visto que uno de los problemas más graves que actualmente afectan a nuestra civilización es la separación (el dualismo) entre lo que uno es —su libertad, su inteligencia, sus valores— y su cuerpo. Hoy existe una nueva separación de cuerpo y espíritu: el cuerpo es igualmente minusvalorado en el sentido de quedar reducido a puro objeto, a una «cosa» que puedo utilizar, un mero instrumento de la propia voluntad.

Efectivamente, el cuerpo y el espíritu en la persona tienen sus propias leyes. El cuerpo es apariencia, el espíritu realidad interior. Una sonrisa puede manifestar amabilidad, pero también puede obedecer a una voluntad de seducir interesadamente. Jugamos con la imagen física, aunque por dentro seamos muy diferentes o apreciemos a la persona por su apariencia, olvidando su auténtico valor...

El gran mensaje que la Iglesia quiere transmitir es que «mi cuerpo forma parte inseparable de mi yo íntimo, de mi persona; yo soy también mi cuerpo, mi cuerpo es personal, lo que hago con mi cuerpo y lo que ocurre en él forma parte de mi dignidad, mi responsabilidad, mi vida como persona». Así mismo, que mi espíritu, donde reside aquello que realmente soy y valgo, se transparente en mi cuerpo y se comunica auténticamente a través de él con los demás.

Este principio nos lleva a conclusiones revolucionarias y «políticamente poco correctas». ¿Qué significa «calidad de vida» o «estado de bienestar»? ¿en qué consiste la belleza de la persona?, ¿qué sentido tiene la relación erótica sexual?, ¿hay cuerpos enfermos o personas enfermas?, ¿descansa el cuerpo o la persona?, ¿qué valor tiene el deporte?...

Aquel culto idolátrico del cuerpo no es más que una manifestación de la idolatría de sí mismo. Pero ya sabemos que este camino sólo conduce a la destrucción de sí mismo y del mundo y, por tanto, a la amargura y al vacío de muerte.

† Agustín Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

VIDA DIOCESANA

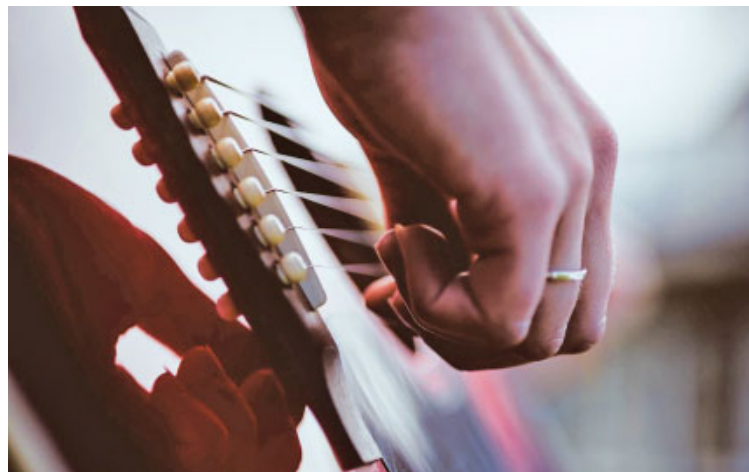
IX Congrés de Pastoral Penitenciària

Del 16 al 18 de setembre, el departament de Pastoral Penitenciària de la Comissió Episcopal de Pastoral Social de la CEE organitza aquest congrés sota el títol «Abraçats en la Misericòrdia». Un dels objectius de la trobada és visibilitzar la misericòrdia i l'acció pastoral de l'Església en l'àmbit penitenciari, i també prevenir i fer paleses les conseqüències de l'ingrés en presó.

A la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat també es realitza una tasca rellevant en aquest àmbit pastoral, entorn les presons de Brians, a Sant Esteve Sesrovires, amb un equip d'una quarantena de voluntaris, entre els quals també un diaca i diversos preveres, alguns regularment, altres ocasionalment.

Convivències musicals

Entre les ofertes d'estiu per als joves cristians, trobem també aquestes convivències musicals, del 9 a l'11 d'agost, a Piera.

Entre les activitats previstes hi ha anar a cantar a un centre d'acollida d'infants, a la presó i als ancians.

L'últim dia, 11 d'agost a les 20 hores, hi haurà un concert obert al públic, a la rectoria de Piera.

Més informació i inscripcions:

santfeliujove@bisbatsantfeliu.cat

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

«Les llàgrimes de la pecadora obtenen el perdó» (cf. Lc 7,36-50)

A vui volem insistir en un aspecte de la misericòrdia. Es tracta d'una cosa que li va passar a Jesús mentre que era convidat d'un fariseu anomenat Simó. Aquest havia volgut convidar Jesús a casa seva perquè havia sentit parlar bé d'ell com d'un gran profeta. I mentre eren asseguts per dinar, va entrar una dona coneguda de tots a la ciutat com una pecadora. Aquesta, sense dir paraula, s'ajup als peus de Jesús i es posa a plorar; les seves llàgrimes banyen els peus de Jesús i els hi eixuga amb els seus cabells, després els besa

i els ungeix amb un oli perfumat que ella havia portat.

Destaca la comparació entre les dues figures: la de Simó, el servidor zelós de la llei, i la de l'anònima dona pecadora. Mentre el primer jutja els altres fixant-se en les aparences, la segona amb els seus gestos expressa amb sinceritat el que té al cor.

Entre el fariseu i la dona pecadora, Jesús es posa del costat d'aquesta última. Jesús, lliure de prejudicis que impedeixen que s'expressi la misericòrdia, la deixa fer. Ell, el Sant de Déu, es deia tocar per

ella sense tenir por de quedar contaminat. Jesús és lliure, perquè és a prop de Déu, que és Pare misericordiós. I aquesta proximitat amb Déu, Pare misericordiós, dóna a Jesús la llibertat.

El Senyor ha vist la sinceritat de la seva fe i de la seva conversió; per això davant de tots proclama: «La teva fe t'ha salvat.»

La dona pecadora ens ensenya la relació entre fe, amor i agraïment. Li han estat perdonats «molts pecats» i per això estima molt.

(Dimecres, 20 d'abril de 2016.)

Benedicció de la remodelació del barri dels Àngels a Castellví de Rosanes

El passat 9 de juliol, dissabte a les 12 h, va tenir lloc l'acte d'inauguració de la remodelació i millora de l'històric barri castel·linenc dels Àngels. Va començar amb els parlaments del bisbe Agustí, que va beneir les cases i l'entorn, i l'alcalde, Joan Carles Almirall. Es va posar de relleu sobretot la bona entesa entre les diverses instàncies (municipal, parroquial, diocesana), que ha permès aquestes obres de millora de l'entorn. A continuació, es va gaudir d'un concert amb el quartet de corda Reina Elisenda a la capella dels Àngels. Aquest temple, de creu llatina, va ser construït el 1740, segons figura inscrit a la llinda de la porta, tot i que el cimbori és posterior, ja que por-

ta la data del 1858. Vora l'església hi ha el cementiri i a l'altre costat, un casal de planta rectangular, cobert a dues aigües. Tota la celebració va acabar amb un vermut popular, en un clima de germanor.

Enviament dels joves de la diòcesi a la Jornada Mundial de la Joventut 2016 a Cracòvia

El passat diumenge 10 de juliol a la tarda, la Casa de l'Església es va omplir de més d'un centenar de persones de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat que participaran a la JMJ a Cracòvia, ja sigui amb l'organització del Secretariat Interdiocesà de Joventut (SIJ) que amb altres comitatives.

Va haver-hi un moment inicial d'indicacions pràctiques sobre el viatge i després, la pregària de Vespres, amb el testimoni de tres joves que ja han participat a altres Jornades Mundials de la Joventut.

El bisbe Agustí va presidir el ritus d'enviament, amb el signe del lliurament d'una creu a cada jove.

AGENDA

JMJ.CAT a Paldejà. De divendres 29 a diumenge 31 de juliol, a la Casa de la Mare del Diví Pastor. Organitzat pel Secretariat Interdiocesà de Joventut (SIJ) per tal de viure amb sintonia la JMJ a Polònia. Amb connexions en directe amb els actes centrals, xerrades, grups de reflexió, etc. Diumenge 31, a les 12 h, eucaristia d'enviament presidida pel bisbe Agustí. Per a més informació: jmjpalleja@gmail.com

Romatge a l'ermita de Bruguers. Divendres 29 de juliol, a les 18.30 h, començarà el rés dels misteris de Goig del Rosari, seguint les capelletes al voltant de l'ermita. A les 19 h, l'eucaristia celebrada per Mn. Xavier Ribas, rector de la parròquia de Sant Pere de Gavà, i per acabar, els misteris de Glòria i cant de la Salve a la Mare de Déu. Al final, es repartiran les tradicionals rosquilles.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

25. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Fets 4,33;5,12.27-33;12,1b-2 / SI 66 / 2C 4,7-15 / Mt 20,20-28]. Sant Jaume (anomenat el Major), apòstol (†44, per Pasqua), de Betsaida, germà de Joan (fills de Zebedeu), patró d'Espanya; santa Valentina, vg. i mr.

26. □ Dimarts [Jer 14,17-22 / SI 78 / Mt 13,36-43]. Sants Joaquim i Anna, pares de la Verge Maria (tradicció iniciada s. II).

27. ■ Dimecres [Jer 15,10.16-21 / SI 58 / Mt 13,44-46]. Barcelona, St. Feliu de Llobregat i Terrassa: Sant Cugat (Cucufate), mr. barceloní (s. IV), d'origen africà; santes Juliana i Semproniana, vgs. i mrs. de Mataró, patrones d'aquesta ciutat; sant Pantaleó, metge mr.; sant Ce-

lestí I, papa (422-432); sant Aureli, mr.

28. ■ Dijous [Jer 18,1-6 / SI 145 / Mt 13,47-53]. Sant Pere Poveda, prev. i mr., fundador de la Institució Teresiana; santa Caterina Thomàs, vg. agustina, de Mallorca; sant Víctor I, papa africà i mr.; beat Urbà II, papa (francès, 1088-1089); sants Nazari i Cels, mrs.; sant Ursus, abat.

29. □ Divendres [Jer 26,1-9 / SI 68 / Jo 11,19-27 (o bé: Lc 10,38-42)]. Santa Marta, germana de Maria i de Llätzer, amics de Jesús i residents a Betània, patrona dels hostalers i taverners; sant Adam, el primer humà; sant Fèlix III, papa (romà 483-492).

30. ■ Dissabte [Jer 26,11-16.24 / SI 68 / Mt 14,1-12]. Sant Pere Cri-

sòleg (s. IV-V), bisbe de Ravenna i doctor de l'Església; St. Feliu de Llobregat: Beats Cristí Roca i Huguet, prev., Constanci Roca i Huguet, rel., i companys, mrs.; Tortosa: Beats Tobies Borràs i Romeu, rel., i companys, mrs.; Urgell: Beats Protasi Cubells i Minguell, rel., i companys, mrs. de l'Orde Hospitalari de Sant Joan de Déu; sants Abdó o Abdon i Senén (popularment Nin i Non), mrs., patrons dels hortolans; sant Justí de Jacobis, bisbe.

31. ■ Diumenge vinent, XVIII de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Ecl 1,2;2,21-23 / SI 94 / Col 3,1-5.9-11 / Lc 12,13-21]. Sant Ignasi de Loiola (1491-1556), prev. basc, fund. Companyia de Jesús a Roma (SJ, jesuïtes, 1540).

Diuenge XVII de durant l'any

COMENTARI

Senyor, ensenyeu-nos a pregar

La gent de Sodoma eren depravats i ofenien molt el Senyor. Però Déu, abans de castigar, vol veure si tota la ciutat es comporta com ho denota el clam que li arriba.

Està en joc la justícia del *Jutge de tot el món*, a qui Abraham pregunta: *Fareu desaparèixer tant el just com el culpable?* La intercessió del patriarca argumenta sobre l'existència de *cinquanta justos*, o *trenta*, o *deu*.

Una catequesi baptismal explica l'origen invisible d'un fet que és visible a Colosses: *l'home nou fa morir passions, immoralitat, i l'amor al diner que és una idolatria* (3,5). Com? *Pel baptisme fóreu sepultats amb Crist i amb Ell també vau ressuscitar*. L'empelt sacramental del baptisme (i la fe que l'acompanya) fan que, essent abans *morts per culpa dels pecats, ara Déu ens ha donat la vida amb Crist. Déu cancel·la el compte del deute* (expressió jueva) *invalidant i clavant a la Creu el «document» acusador: quin?* La Llei que de fet no pot portar a la salvació!

«Maleït qui no observi totes les prescripcions del llibre de la Llei!» reclamava el judaisme (*Dt 27,26; Ga 3,10*).

Però de fet ningú *observa totes les prescripcions de la Llei!* Per això aquesta via no pot portar la salvació.

Jesús prega i veient-ho un deixeble li diu: Ensenya'ns a pregar. El primer pas és l'exemple del testimoniatge.

«L'oració dominical —del Senyor— és realment resum de tot l'Evangeli» (Comp. CCE 534) No hi ha res que no es trobi inclòs en aquesta pregària de lloança i de súplica que forma veritable compendi de doctrina celestial (Sant Cebrià).

No hi ha novetat en el nom de «*Pare*» donat a Déu, però sí en el rostre misericordiós del Pare revelat per Jesús.

La primera petició és *que sigui honorat el vostre nom*: cosa impossible si els qui invoquem el seu Nom no treballem en la construcció d'un Regne universal i etern, de santedat i de vida, de justícia, d'amor i de pau.

Demaneu i Déu us donarà: només si ho fem «en el nom de Jesús», és a dir, prioritant els valors del Regne de Déu i col·laborant en allò mateix que demanem.

Si vosaltres, dolents, sabeu donar coses bones als vostres fills, molt més el Pare del cel donarà l'Esperit Sant que és de debò per als cristians el regal més gran de Déu.

Mn. José Luis Arín

► Lectura del llibre del Gènesi (Gn 18,20-32)

En aquells dies, el Senyor digué: «Quin clam tan fort a Sodoma i a Gomorra! Que n'és de greu el seu pecat! Hi baixaré a veure si tota la ciutat es comporta com ho denota aquest clam que m'arriba. Si no és tota la ciutat, vull saber-ho.» Els dos homes que acompanyaven el Senyor se n'anaren en direcció a Sodoma, però Abraham es quedà encara davant el Senyor. Llavors Abraham s'acostà i digué: «De debò que fareu desaparèixer tant el just com el culpable? Suposem que a la ciutat hi hagués cinquanta justos. Els faríeu desaparèixer? No perdonaríeu la població per amor dels cinquanta justos que hi hauria? Mai de la vida no podreu fer una cosa així! Fer morir el just amb el culpable? Que el just i el culpable siguin tractats igual? Mai de la vida! Vós que judiqueu tot el món, us podríeu desentendre de fer justícia?» El Senyor respongué: «Si trobava a la ciutat de Sodoma cinquanta justos, per amor d'ells perdonaré tota la població.» Abraham insistí: «Encara goso parlar al Senyor, jo que sóc pols i cendra. Suposem que, per arribar als cinquanta justos en faltessin cinc. Per aquests cinc que falten, destruiríeu tota la ciutat?» Ell contestà: «No la destruiria si hi trobava quaranta-cinc justos.» Abraham li tornà a parlar: «Suposem que només n'hi hagués quaranta.» Li respongué: «No ho faria per consideració a aquests quaranta.» Abraham continuà: «Que el meu Senyor no s'enfadi si insisteixo: Suposem que només n'hi hagués trenta.» Ell respongué: «No ho faria per consideració a aquests trenta.» Abraham insistí: «Encara goso parlar al meu Senyor. Suposem que només n'hi hagués vint.» Ell contestà: «No la destruiria per consideració a aquests vint.» Abraham insistí de nou: «Que el meu Senyor no s'enfadi si insisteixo per darrera vegada: Suposem que només n'hi hagués deu.» Ell respongué: «No la destruiria per consideració a aquests deu.»

► Salm responsorial (137)

R. *Senyor, sempre que us invocava m'heu escoltat.*

► Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Colosses (Col 2,12-14)

Germans, pel baptisme fóreu sepultats amb Crist, i amb ell també vau ressuscitar, perquè heu cregut en el poder de Déu que el va ressuscitar d'entre els morts. Vosaltres éreu morts per les vostres culpes i perquè vivíeu com incircumcisos, però Déu us donà la vida juntament amb el Crist, després de perdonar-vos generosament totes les culpes i de cancel·lar el compte desfavorable on constava el nostre deute amb les prescripcions de la Llei; Déu retirà aquest document i el clavà a la creu.

► Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 11,1-13)

Un dia Jesús pregava en un indret. Quan hagué acabat, un dels deixebles li demanà: «Senyor, ensenyeu-nos una pregària com la que Joan ensenyà als seus deixebles.» Jesús els digué: «Quan pregueu digueu: Pare, que sigui honorat el vostre nom, que vingui el vostre Regne, doneu-nos cada dia el nostre pa, i perdoneu-nos els pecats, que nosaltres mateixos també perdonem tots els qui ens han ofès, i no permeteu que caiguem en la temptació.» Després els deia: «Si algú té un amic, i aquest el va a trobar a mitjanit i li diu: Amic, deixa'm tres pans, que acaba d'arribar de viatge un amic meu i no tinc res per donar-li. Qui de vosaltres li respondria de dins estant: No m'amoïnis; la porta ja és tançada i jo i els meus fills ja som al llit; no em puc aixecar a donar-te'ls? Us asseguro que, si no us aixecàveu per fer un favor a l'amic, la mateixa impertinència us obligaria a aixecar-vos per donar-li tots els pans que necessita. I jo us dic: demaneu, i Déu us donarà, cerqueu, i trobareu, truqueu, i Déu us obrirà, perquè tothom qui demana obté, tothom qui cerca troba, a tothom qui truca li obren. Si un fill demana un peix al seu pare, qui de vosaltres li donaria una serp en lloc del peix? O bé, si li demana un ou, qui de vosaltres li donaria un escorpí? Penseu, doncs, que si vosaltres que sou dolents, sabeu donar coses bones als vostres fills, molt més el Pare del cel donarà l'Esperit Sant als qui l'hi demanen.»

► Lectura del libro del Gènesi (Gen 18,20-32)

En aquellos días, el Señor dijo: «Las quejas contra Sodoma y Gomorra son muy grandes, y su pecado, muy grave. Voy a bajar a ver si realmente han obrado o no según las quejas que han llegado hasta mí; lo voy a comprobar.»

Los hombres se dirigieron hacia Sodoma. Abrahán estaba todavía delante del Señor. Se le acercó y le dijo: «¿Vas a destruir al justo juntamente con el pecador? Quizá haya cincuenta justos en la ciudad. ¿Vas a destruir la ciudad? ¿No la perdonarás en consideración a los cincuenta justos que hay en ella? ¡Lejos de ti hacer tal cosa! ¡Hacer morir al justo con el pecador, tratarle como al culpable! ¡Nunca hagas eso! ¿El juez de toda la tierra no hará justicia?». El Señor respondió: «Si encuentro en Sodoma cincuenta justos dentro de la ciudad, perdonaré a toda la ciudad en consideración a ellos». Abrahán replicó: «Soy en verdad muy atrevido insistiendo ante mi Dios, yo, que soy polvo y ceniza. A lo mejor faltan cinco para los cincuenta justos; ¿destruirás por esos cinco toda la ciudad?». Y él respondió: «No, no la destruiré si encuentro cuarenta y cinco justos». Abrahán continuó todavía: «A lo mejor no hay más que cuarenta». Y él respondió: «No lo haré por esos cuarenta». Abrahán insistió: «No se irrite mi Señor si sigo hablando. A lo mejor sólo hay treinta». Y el Señor respondió: «No lo haré si encuentro treinta». Abrahán dijo: «Soy muy atrevido insistiendo ante mi Señor: A lo mejor sólo hay veinte». Y respondió: «No la destruiré en consideración a esos veinte». Abrahán volvió a decir: «No se irrite mi Señor. Voy a hablar por última vez. A lo mejor sólo hay diez». Y el Señor respondió: «No la destruiré en consideración a esos diez.»

► Salmo responsorial (137)

R. *Cuando te invoqué, Señor, me escuchaste.*

► Lectura del libro de la carta del apóstol san Pablo a los Colosenses (Col 2,12-14)

Hermanos: En el bautismo fuisteis sepultados con Cristo, habéis resucitado también con él por la fe en el poder de Dios, que lo resucitó de entre los muertos. Y a vosotros, que estabais muertos por vuestras faltas y por no haber dominado los apetitos carnales, os volvió a dar la vida juntamente con él, y nos ha perdonado todos los pecados. Ha destruido el acta que había contra nosotros con sus acusaciones legales, quitándola de en medio y clavándola en la cruz.

► Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 11,1-13)

Jesús estaba orando en cierto lugar. Cuando acabó, uno de sus discípulos le dijo: «Señor, enséñanos a orar, como Juan enseñó a sus discípulos». Él les dijo: «Cuando oréis decid: Padre, santificado sea tu nombre; venga tu reino; y danos cada día nuestro pan cotidiano; perdónanos nuestros pecados, porque también nosotros perdonamos a todo el que nos debe, y no nos dejes caer en la tentación».

Y les dijo: «Suponed que uno de vosotros tiene un amigo que acude a él a medianoche y le dice: Amigo, préstame tres panes, pues un amigo mío ha venido de viaje a mi casa y no tengo qué darle; y que él le responde desde dentro: No me molestes; la puerta está cerrada, y yo y mis hijos acostados; no puedo levantarme a dártelos. Yo os aseguro que si no se levanta a dárselos por ser su amigo, al menos para que deje de molestarle se levantará y le dará todo lo que necesite. Pues bien, yo os digo: Pedid y se os dará; buscad y encontraréis; llamad y se os abrirá. Porque el que pide recibe; el que busca encuentra, y al que llama se le abre. ¿Qué padre de entre vosotros, si su hijo le pide un pan, le dará una piedra? ¿Y si le pide un pez, le dará en lugar de un pez una serpiente? O si le pide un huevo, ¿le dará un escorpión? Pues si vosotros, que sois malos, sabéis dar a vuestros hijos cosas buenas, ¿cuánto más el Padre del cielo dará el Espíritu Santo a quienes se lo piden?»